

ČAJ S KAPKOU JEDU

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Čaj s kapkou jedu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová

Čaj s kapkou jedu

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Pro Boadie a ostatní MB.
Díky za roky přátelství a laskavosti –
a za to, že jste Daisy dali dům.

České vydání © Albatros Media a. s., 2018

Translation © Alžběta Ambrožová, 2018

Cover photos © Golbay; Krasovski Dmitri; Kaspars Grinvalds; Roberto Castillo;
Zsschreiner / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-3874-2 (1. vydání, 2018)

ISBN e-knihy 978-80-253-3938-1 (1. zveřejnění, 2018)

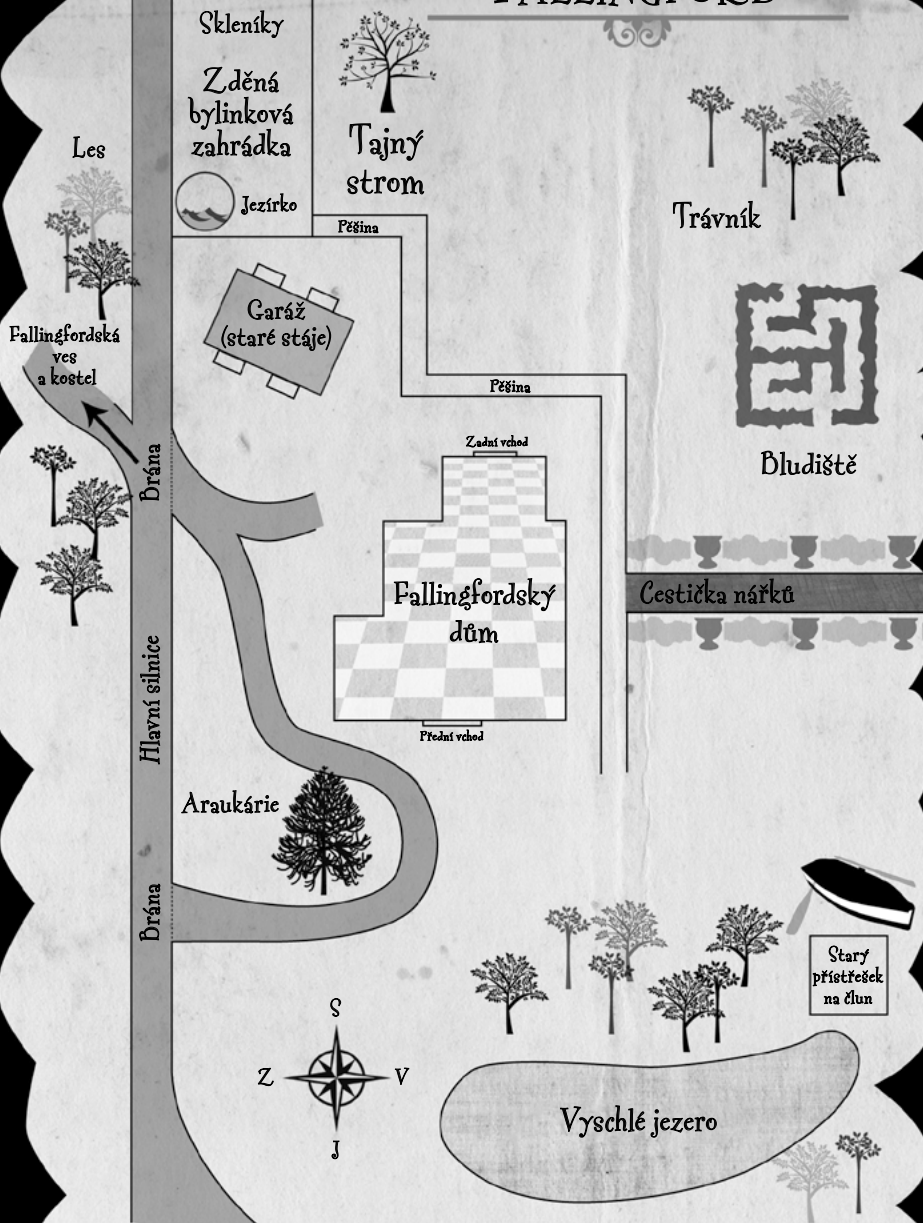

je přesný popis událostí
případu pana Curtise,
který vyšetřoval detektivní klub
Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(tajemnice detektivního klubu), 13 let.

Případ začal v sobotu 13. dubna 1935.

FALLINGFORD

PŘÍZEMÍ

Zadní vchod

Šatna
na boty

WC

Sklepní
spíž

Kulečnicková
herná

Pracovna

Schodiště pro služebnictvo do prvního patra

Společenský
salonek

Kuchyně

Hlavní schodiště
do prvního patra

Spíž

Kredenc

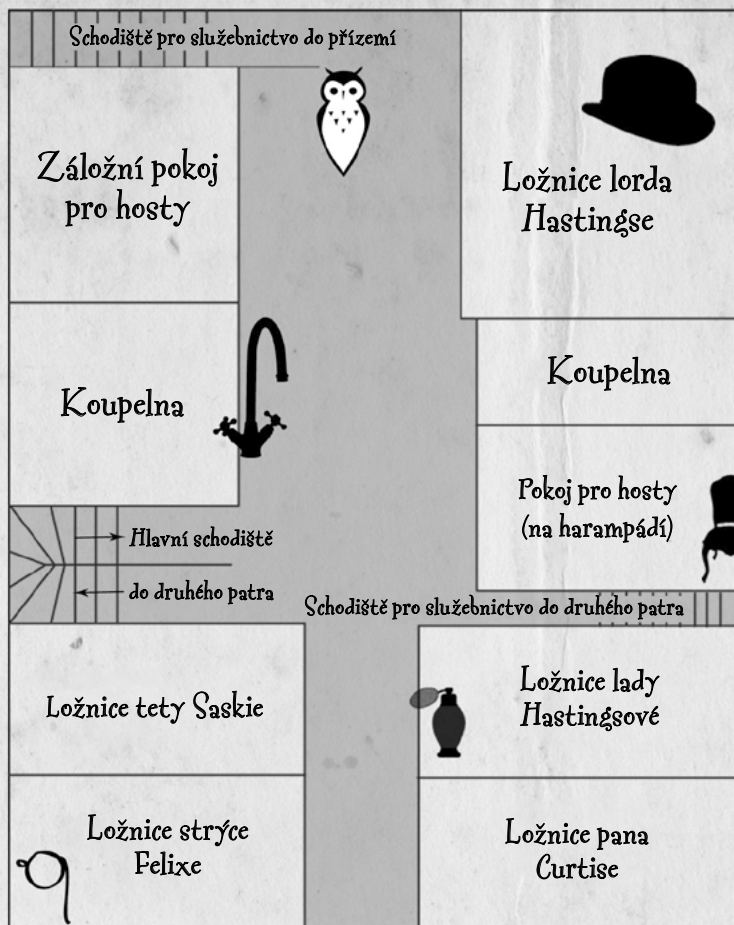
Jídelna

Hudebna

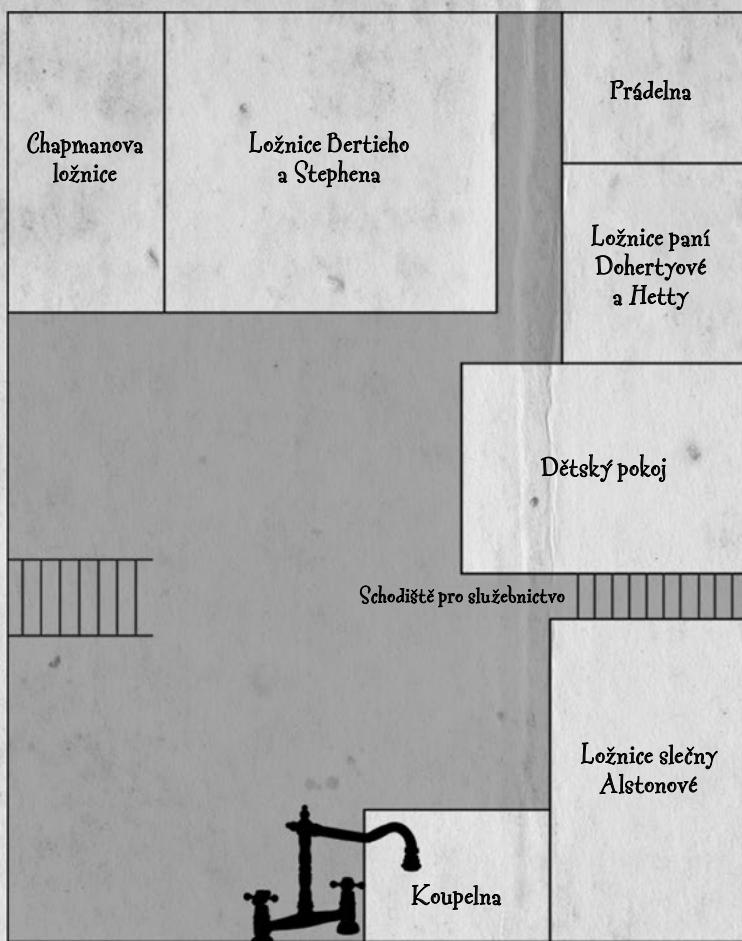
Knihovna

Přední vchod

PRVNÍ PATRO

DRUHÉ PATRO

FALLINGFORD

WELLSOVI

George Wells – *lord Hastings*

Margaret Wellsová (rozená Mountfitchetová) –
lady Hastingsová

Saskie Wellsová – *teta lorda Hastingsse*

Felix Mountfitchet – *bratr lady Hastingsové*

Albert „Bertie“ Wells – *syn lorda a lady Hastingsových*

Daisy Wellsová – *dcera lorda a lady Hastingsových*
a předsedkyně detektivního klubu Wellsová a Wongová

HOSTÉ

Hazel Wongová – *místopředsdkyně a tajemnice
detektivního klubu Wellsová a Wongová*

Katherine „Kitty“ Freebodyová

Rebeka „Rybka“ Martineauová

Denis Curtis – *přítel lady Hastingsové*

Slečna Lucy Alstonová – *guvernantka Daisy Wellsové*

Stephen Bampton – *spolužák Bertieho Wellse*

PERSONÁL

Chapman – *majordomus u Wellsových*

Paní Dohertyová – *kuchařka a hospodyně u Wellsových*

Hetty – *služebná u Wellsových*

PSI

Tousták

Millie

RODOKMEN RODINY WELLSOVÝCH

ELIZABETH
 BAKER-BRIGGSOVÁ
 *1869 †1918

SVATBA
 1890

ARTHUR
 WELLS
 *1861 †1918

SASKIE
 WELLSOVÁ
 *1865

RUPERT
 WELLS
 *1894 †1917

GEORGE
 WELLS
 *1891

SVATBA
 1917

MARGARET
 MOUNTFITCHETOVÁ
 *1899

FELIX
 MOUNTFITCHET
 *1897

ALBERT
 „BERTIE“ WELLS
 *1918

DAISY WELLSOVÁ
 PŘEDSEDKYNĚ DETEKTIVNÍHO
 KLUBU WELLSOVÁ A WONGOVÁ
 *1921

❧ ČÁST PRVNÍ ❧

PŘÍJEZD
PANA CURTISE

1

Panu Curtisovi se stalo něco strašného.

Trochu mě překvapuje, jak velkou mám o něj starost. Kdybyste se mě zeptali dnes ráno, co si o něm myslím, byla bych vám řekla, že je pan Curtis pěkný protiva. Tohle si ale nezaslouží ani ten nejodpornější člověk na světě.

Daisy to samozřejmě vidí jinak. Podle ní nejsou zločiny něčím, co by vás mělo znepokojovat. Zajímá ji pouze skutečnost, že se něco *stalo*, a chce pochopit, co to znamená. To já samozřejmě taky – jaká bych to byla členka detektivního klubu, kdyby mi na tom nezáleželo – jenže ať se snažím, jak se snažím, nedokážu přemýšlet čistě detektivně.

Tak či onak, detektivní uvažování teď budeme muset zapojit obě. Právě jsme totiž zaslechly něco příšerného; důkaz, že to s panem Curtisem nebyla jen nehoda nebo

náhlá choroba. Někdo ho má na svědomí a to může znamenat jediné: detektivní klub má na stole zbrusu nový případ.

Daisy mi nařídila, abych sepsala vše, co jsme doposud zjistily, do detektivního zápisníku. Pořád omílá, jak je důležité vést si záznamy – a stejně silně je přesvědčená, že by to neměla být ona, kdo je povede. Zápisky jsou moje práce – jsem tajemnicí a zároveň místopředsdkyní detektivního klubu, jemuž předsedá Daisy. Ačkoli jsem stejně dobrý detektiv jako Daisy – což jsem prokázala při vyšetřování našeho prvního skutečného případu, případu zavraždění slečny Bellové –, jsem úplně jiná než ona. Raději nejprve myslím a pak až jednám, zatímco Daisy se do všeho musí vrhat po hlavě jako lovecký pes za kořistí, takže na zápisky jí obvykle moc času nezbyde. Také vzhledově jsme každá úplně jiná: já jsem tmavovlasá, malá a kulaťoučká, kdežto Daisy je vysoká, hubená jako anglický chrt a má překrásné blondaté vlasy. Přes to všechno jsme však nejlepší kamarádky a vynikající detektivní partnerky.

Asi bych to měla zkrátit a vysvětlit, co se stalo a kdo je pan Curtis.

Řekněme, že to všechno začalo, když jsem přijela Daisy navštívit u ní doma ve Fallingfordu. Byly zrovna Velikonoce a Daisy slavila narozeniny.

2

Druhé pololetí v naší škole, Deepdeanu, proběhlo celkem v klidu a bezpečí. Překvapivé, vzhledem k tomu, co se dělo před Vánoci – totiž ta vražda a pak to zděšení, když nám školu málem zavřeli. Na jaře už však zavládl klid a mír, žádné náznaky nebezpečí či smrti, což jsem dost ocenila. Nejnapínavější případ, který jsme v poslední době musely řešit, byl Případ žáby v Kittyině posteli.

Myslela jsem, že právě takový klid mě čeká ve Fallingfordu. Začínám nový zápisník, takže jen vysvětlím, že Fallingford je Daisyin dům: pravé anglické venkovské sídlo, kde jsou stěny obloženy dřevem a kolem se rozprostírají hektary pozemků nebo třeba bludiště z živého plotu a uprostřed příjezdové cesty stojí ohromná araukárie (v Anglii se jí říká Opičí hlavolam). Nejdříve jsem myslela, že je falešná, ale pak jsem to prošetřila a vážně je pravá.

Upřímně řečeno, Fallingford je úplně jako vystřižený z románu. Má vlastní lesy a jezero, čtyři schodiště (podle Daisy navíc musí existovat tajná chodba, jen ji zatím neobjevila) a zděnou bylinkovou zahrádku, schovanou jako ta, co ji v knížce *Tajná zahrada* objevila Mary Lennoxová. Zvenčí vypadá Fallingford jako velkolepý kvádr z hřejivě žlutého kamene, který lidé po staletí postupně zvětšovali, a uvnitř se jako v kouzelné krabičce ukrývají místnosti, schodiště a chodby, co se vinou všemi směry a střetávají se na třech různých místech. Najdete tam celá hejna vycpaných ptáků (především vycpanou sovu na odpočívadle v prvním patře), klavír (koncertní křídlo), několik španělských truhel, a ve vstupní hale dokonce opravdické brnění. Přesně jako na Deepdeanu se tu se vším zachází tak ledabyle, že mi chvíli trvalo, než mi došlo, jak cenné ty věci ve skutečnosti jsou. Daisyina matka nechává povalovat šperky na toaletním stolku, psi urouasaní od bahna se po venčení suší ručníky, které Daisyina babička dostala darem od krále Jiřího, a Daisy dělá oslí uši na vzácných prvních vydáních knih z rodinné knihovny. Není tu nic mladšího než Daisyin otec a můj „zářivě bílý svatební dort“ neboli náš rodinný dům v Hongkongu působí vedle sídla Wellsových jako směšná maketa.

Rodinným vozem nás přivezl šofér O'Brian (který je navíc zahradníkem – zdá se, že na rozdíl od mé rodiny

Wellsovi trpí nedostatkem služebnictva; zajímalo by mě, jestli to má co dělat s neutěšeným stavem, ve kterém se dům nachází). Byla slunečná neděle 6. dubna. Z denního světla jsme vešly do veliké tmavé vstupní haly (z přítmí se hrozivě nořilo brnění) s kamennou podlahou, kde nás už vítal Chapman, Wellsovic starý majordomus. Je bělovlasý a shrbený a rodině už slouží tak dlouho, že se začíná opožďovat – stejně jako staré kyvadlové hodiny na stěně. Přiběhli i psi – malá kokršpanělka Millie poskakovala Daisy kolem kotníků a žlutý labrador, starý tlustoch Tousták se pohupoval dopředu dozadu na ztuhlých nohách a sténal, jako by byl nemocný. Chapman se shýbl, aby zvedl Daisyin kufr, přičemž zasténal úplně jako Tousták (je vážně staříčkový – dostala jsem strach, že se zadře uprostřed pohybu jako nějaká zrezivělá hračka), a řekl: „Vítejte doma, slečno Daisy.“

Pak se z knihovny přihnal Daisyin otec, lord Hastings (lord Hastings je skutečně jeho jméno, i když se příjmením jmenuje Wells jako Daisy – zdá se, že když vás jmenují lordem, přidají vám ještě jméno navíc, abyste zněli důležitě), má buclaté růžové tváře, masivní bílý knír a břich zaškrncený tvídovými kalhotami, ale když se usměje, vypadá úplně jako Daisy.

„Dcero!“ zvolal a rozhodil rukama. „Dceřina kamarádko! Znáš tě?“

Daisyin otec je velmi zapomnětlivý.

„Samozřejmě že znáš Hazel, tati,“ řekla rozzářená Daisy. „Byla tu o Vánocích.“

„Hazel! Vítej, vítej. Jak se ti daří? *Kdo* jsi? Nevypadáš tak, jak Daisyiny kamarádky obvykle vypadají. Jsi Angličanka?“

„Je z Hongkongu, tati,“ řekla Daisy. „Nemůže si pomoci.“

Sevřela jsem prsty pevně kolem držadla svého cestovního kufru a snažila se usmívat. Na Deepdeanu už jsem si tak zvykla – a všichni ostatní si zvykli na mě –, že se mi občas podaří zapomenout, že jsem jiná. Jakmile ale vytáhnu paty ze školy, velmi rychle si zase vzpomenu. Lidé, kteří mě vidí prvně, na mě zírají a občas si něco mumlají pod fousy. Většinou to ale řeknou nahlas.

Vím, že tak to prostě je, ale přála bych si, aby nás takových jako já bylo víc – a přála bych si zbavit se pocitu, že mé *já* je od začátku až do konce celé špatně.

„Já jsem lord Hastings,“ řekl lord Hastings, který se zjevně snažil být vstřícný, „ale samozřejmě mě můžeš oslovovat otče Daisy, protože tím taky jsem.“

„To ona ví, tati!“ připomněla mu Daisy. „Říkám ti, že už tu byla.“

„Inu, já se tetelím blahem, že vás tu obě máme,“ řekl její otec. „Pojďte tudy, knihovnou.“ Při těch slovech

málem nadsakoval a tvářičky vykukující zpoza kníru mu jenom hořely.

Daisy si ho podezřívavě změřila. „Jestli je to jeden z tvých vtípků...“ pohrozila.

„Ale jen pojď, dítě nezbedné...“ Nabídl Daisy rámě, ta se zazubila a zavěsila se do něj jako dáma doprovázená na slavnostní večeři.

Lord Hastings ji odvedl ze vstupní haly do knihovny a já je následovala. V knihovně je tepleji a police lemují řady otlučených, ohmataných knih v kožených vazbách.

Je zvláštní v porovnání s knihovnou mého otce, kde jsou všechny kousky perfektně sladěné a služebnictvo je dvakrát za den oprašuje. No vážně, ve Fallingfordu je stejný nepořádek jako u Daisy v hlavě.

Lord Hastings pokynul Daisy, aby se posadila do masivního zeleného křesla pokrytého několika polštáři. Ta s grácií usedla – načež se ozval velmi hlasitý a neslušný zvuk.

Lord Hastings zařval smíchy. „Psina, co říkáš?“ hýkal. „Četl jsem o tom ve *Chlapeckém týdeníku* a hned si to objednal.“

„Tati, ty jsi fakt blázen,“ zaúpěla Daisy.

„Ale no tak, Daisy, drahoušku. Je to vynikající žert. Občas si říkám, jestli jsi vůbec dítě.“

Daisy se rázem napřímila. „Tati,“ řekla, „opravdu si nemyslím, že je v tomhle domě místo pro *další* dítě.“ To už se na něj ale zase zubila od ucha k uchu a lord Hastings zase na ni.

„Tak a teď už pojd', Hazel, měly bychom jít nahoru do mého pokoje.“

A tak jsme šly.

3

Lord Hastings tropil nejrůznější legrácky i po celý následující týden. „*Tati*,“ zavyla Daisy, když v úterý u večeře zvedala ze svého talíře falešnou inkoustovou kaňku, „vždyť ty mi děláš jen ostudu.“ Ale z toho, jak se na něj podívala, když se hihňal do kapesníčku, jsem poznala, že to nemyslí vážně. Kdykoli se ocitla v přítomnosti své matky, byla to vždy ta pečlivá, způsobná Daisy, ale všimla jsem si, že s lordem Hastingsem pokaždé vystrkovala růžky tajná stránka její osobnosti – ta bystrá Daisy, kterou všechno pekelně zajímá. A věděla jsem, že to už něco znamená. Daisy projevuje své skutečné já jen lidem, které má opravdu ráda, a těch není právě mnoho. Toho dne jsme ale večeřeli s lady Hastingsovou, takže se Daisy chtěla ukázat jako kultivovaná mladá dáma.

„No *tohle*, Georgi,“ zasyčela lady Hastingsová a probodla svého muže pohledem.

Všichni jsme sebou maličko trhli. Tyhle prázky se zdálo, že se mezi lordem a lady Hastingsovými děje něco velmi ošklivého. O Vánocích mi Daisyina matka připadala moc milá, ač trochu zasněná, ale tentokrát bylo všechno jinak – ježila se a vztekala kvůli každé maličkosti. Byla stále tak vysoká, blondatá a oslnivě krásná jako o Vánocích, ale její krása připomínala porcelánovou vázu, na kterou se nesmí sahat. Zdálo se, že ať lord Hastings dělá cokoli, dělá to špatně. S těmi dvěma pod jednou střechou člověku bylo, jako kdyby se ocitl uprostřed bitevního pole a nad hlavou mu zprava i zleva létaly granáty. Moc dobře to znám, když spolu rodiče nemluví – moji rodiče někdy vydrží celé týdny komunikovat výhradně mým prostřednictvím, jako bych byla chodící telefon –, tohle však bylo něco úplně jiného. Lord Hastings viditelně sešel, chudák.

Přede dvěma ladyiny ložnice se neustále objevovaly nadějeplné dárky, ale veškeré pomačkané bonboniéry a pugéty vadnoucích květin byly odmítnuty a odeslány do kuchyně, kde to pomalu začínalo vypadat jako ve skleníku. Většinu čokolády jsme s Daisy postupně spořádaly o svačpauzách (Daisy trvala na tom, že musíme svačpauzy dodržovat i o prázkách, že prý „na počest Deepdeanu“, a já neměla důvod jí nevyhovět).

„On ji miluje,“ řekla Daisy a žvýkala bonbon

s pomerančovou náplní, „a ona jeho taky, fakt, jen to občas neprojevuje. Nakonec se obměkčí.“

Já si tím nebyla tak jistá. Lady Hastingsová trávila všechen čas ve své ložnici, případně ve vstupní hale, kde šeptem vedla dlouhé telefonní hovory, a kdykoli jsme se ocitly příliš blízko, ihned zmlkla.

A nebyly jsme to jen Daisy a já, kdo byl v konfliktu jejích rodičů držen jako rukojmí. Na prázdniny přijel domů i Daisyin bratr Bertie, student posledního ročníku na Etonu.

Bertie se znepokojivě podobá Daisy (kdybyste Daisy natáhli jako kus indického kaučuku a ostříhali jí vlasy), ale jestli Daisy sršívá jiskry jako startující raketa, pak Bertie vzteky přímo vibruje. Naštvaný je v jednom kuse. Jakmile dorazil, začal řídit po celém domě. Měl zářivě zelené kalhoty, rozladěné ukulele, na něž ze zásady hrál v ty nejnezvyklejší denní a noční hodiny (podle Daisy umí zahrát jen tři písničky a všechny jsou sprosté) a kamaráda jménem Stephen Bampton.

Ulevilo se mi, že Stephen popudlivý není. Je malý a podsaditý, má hebké nazrzlé vlasy a působí jemně a trochu smutně. Dívá se na mě, jako bych nebyla *Orient*, nýbrž skutečná osoba. Hned jsem si ho oblíbila.

Byla jsem ráda, že tam je, protože tyhle prázky mi Fallingford připadal nějak cizí – nebo mi možná

připomínal, jak moc cizí jsem já. Hudebně vztekly Bertie drnčel na ukulele, lord a lady Hastingsovi se hádali a Daisy létala po domě a tahala mě po tajných schovkách, ukazovala mi, kde jsou jiříččí hnízda nebo meč, který patřil jejímu pradědečkovi, a já dostala chuť na to ulepené horko a falešné květinové dekorace u nás doma v Hongkongu.

Poslední osobou ve Fallingfordu – kromě kuchařky a hospodyně paní Dohertyové a pokojské Hetty – byla slečna Alstonová, Daisyina guvernantka. Vždy o prázdninách dostane Daisy guvernantku, aby jí pomáhala s úkoly či z průšvihů, ale také lordu Hastingsovi psát dopisy. „Když se to snaží dělat sám, vždycky se do toho zamotá, chudáček,“ vysvětlila mi Daisy.

Na tyhle prázky ale nudné budižkničemu slečna Roseová, kterou jsme musely trpět o Vánocích, naprosto nepochopitelně odjela. „Jen mi to narychlo zavolala!“ sdělila nám lady Hastingsová, našťvaná jako obvykle. „No chápete to?“ Místo slečny Roseové jsme dostali slečnu Alstonovou.

Slečna Alstonová byla, jak by řekla naše deepdeanská spolubydlící Kitty, trochu šmudla. Byla dokonalým obrazem staropanenské sufražetky: nosila škaredé, nelichotivé oblečení bez náznaku pasu, místo ofiny jí z čela trčel jakýsi přerostlý chomáč a nikdy nepustila z ruky svou

ohromnou kabelu z vepřové kůže. Při prvním setkání na nás působila velmi spolehlivě a velmi nudně, to byl ovšem omyl. Čím déle nás doučovala, tím jasnější nám bylo, že slečna Alstonová není nudná ani trochu. Naopak: byla zajímavá!

Se slečnou Roseovou probíhalo doučko jako vojenský pochod pod příkazem armádního generála. Nebyl čas ztrácet čas. Ale slečna Alstonová byla úplně jiná. Když jsme překládaly latinský text o Hannibalovi, přerušila nás v práci, aby nám pověděla o jeho slonech. Když jsme se učily o vodě, vzala nás ven a pozorovaly jsme mraky. Když jsme četly Shakespearovu divadelní hru, zeptala se nás, jestli nám je Macbethových líto. Řekla jsem, že mně ano (i když to neměli dělat), a Daisy samozřejmě vůbec. „Vysvětlíte proč,“ vyzvala nás slečna Alstonová a téměř na půl hodiny jsme obě dočista zapomněly, že se vlastně učíme, a to navíc o prázdninách a s guvernantkou.

Nejdivnější na tom bylo, že před dospělými se tak slečna Alstonová nechovala. Před nimi byla úplně obyčejná. Když se neučila s námi, seděla s lordem Hastingsem, sepisovala mu dopisy, sestavovala seznamy a objednávala joja či falešné knírky z katalogu *Chlapeckého týdeníku*. Lord měl za to, že s ní není žádná legrace – stejně jako my, než nás začala učit.

„Vždyť se ani nesměje mým žertům!“ stěžoval si.

„Snad mi nechceš tvrdit, že tě to překvapuje, tati,“ poznamenala Daisy a jemně ho poplácala dlaní po hlavě, jako by hladila Toustáka. „Mami, kde jsi ke slečně Alstonové přišla?“

„Bože můj, kdo si to má pamatovat?“ opáčila lady Hastingsová, která si zrovna ometala psí chlupy z límce kabátu. „Asi přes agenturu. Poslali dopis... Bože, Daisy, proč si musíš pořád stěžovat na vychovatelky? Víš moc dobře, že já se o tebe starat nemůžu.“

„Zcela zjevně,“ řekla Daisy ledově. Věděla jsem, v čem její otázka vězela. Daisy chtěla lépe porozumět slečně Alstonové a zjistit, jak to, že je tak jiná – odpovědi se však nedočkala. Slečna Alstonová byla i nadále soukromě nezajímavá a veřejně nudná a naše zvědavost každým dnem rostla.

4

Když zrovna lady Hastingsová nevedla záhadné telefonáty, věnovala veškerý čas organizaci Daisyina narozeninového večírku – přestože bylo dost zjevné, že více než pro Daisy to bude večírek pro lady Hastingsovou.

„Dětský čajový dýchánek!“ odfrkla si Daisy pohrdavě. „Kolik si myslí, že mi je?“

Alespoň že si Daisy směla pozvat hosty. Kitty a Rybka z našeho kolejního pokoje měly dorazit na víkend a já za to byla ráda. Po pár dnech strávených ve Fallingfordu jsem málem zatoužila po deepdeanských kousavých dekách a po vůni vypraného prádla a vařeného jídla.

V pátek ráno, když jsme obě seděly v jídelně a já si pochutnávala na toustu (se švestkovým džemem ze švestek z fallingfordského sadu a s máslem od fallingfordských krav), se zvenku ozval hukot motoru a křupání štěrků na příjezdové cestě.

Daisy nechala uzenáč uzenáčem a vyskočila. „Kitty! Rybka!“ odstrčila židli a tryskem vyrazila do vstupní haly. Já si z ulepených prstů ještě pořád olizovala džem, ale vydala jsem se za ní, ve dveřích jídelny jsem se dala doleva – a vrazila Daisy přímo do zad.

Vyjekla jsem a popadla ji za svetr, abych neupadla. „Daisy!“ povídám. „Co to probůh –“

Daisy ztuhla jako Millie, když zavětrí zajíce. „Dobrý den,“ řekla. „Kdo jste?“ Natáhla jsem krk, abych viděla, s kým to mluví. V kamenném rámu vstupních dveří stál muž. Na dospěláka byl dost mladý, v ramenou byl široký a v pase štíhlý, úplně jako muži ve filmech. Když vcházel do haly, elegantně se přikrčil. Měl pohledný obličej, hebké tmavé vlasy a úsměv z reklamy na zubní pastu. Vůbec nevypadal jako muž, který patří do fallingfordské vstupní haly.

Zablýskal svým bělostným chrupem na Daisy. „Ty musíš být Daisy,“ řekl. „Ta malá oslavenkyně.“

„Ano,“ přisvědčila Daisy a se svým nejkrásnějším úsměvem vykročila, aby mu potřásla rukou – mně však bylo jasné, že puká vzteky, protože o ní řekl, že je *malá*, a puká zvědavostí, kdo ten muž je a jak to, že ji zná, když ho nikdy předtím neviděla. Však víte, Daisy nesnáší, když před ní má někdo náskok.

V tom se dveře do jídelny opět rozlétly a za zády se nám objevila Daisyina matka.

„Mami,“ řekla Daisy, „kdo je to?“

„Dobrý bože!“ zvolala lady Hastingsová. Její hlas zněl náhle uječeně a tváře jí zalil ruměnec. „Jaké milé překvapení! Nečekala jsem tě tak brzy, Denisi. Daisy, drahá, tohle je můj přítel Denis Curtis. Přišel na tvou oslavu. Buď na něj milá.“

„*Vždycky* jsem milá,“ řekla Daisy a se zářivým úsměvem vzhlížela na pana Curtise. Mně však bylo jasné, že zlostí přímo pění.

„S tvou maminkou jsme *velmi* dobří přátelé,“ řekl pan Curtis, který se očividně domníval, že je nám sedm.

„Denis je *ohromně* chytrý,“ řekla lady Hastingsová a štouchla pana Curtise do paže. „Obchoduje se starožitnostmi, víš? O krásných věcech ví úplně všechno. Podívá se nám tento víkend na pár takových věcí tady ve Fallingfordu. Ale... Daisy, má to být překvapení pro tvého otce, chci mu udělat radost. Nesmíš mu o tom povědět.“

Než se Daisy stačila ovládnout, oči se jí zúžily. „Vážně?“ zeptala se.

„Jistě!“ Lady Hastingsová teď doslova vřískala. „Však víš, jak sentimentální dovede být. Ale jen si to představ – jak by to bylo vzrušující, kdyby se ukázalo, že některé z těch příšerných obrazů mají nakonec přece jen nějakou hodnotu! Mohla bych se jich zbavit a nakoupit místo nich nové, krásné!“

To mě znepokojilo. Ještě víc mě ale znepokojovalo, jak se pan Curtis na lady Hastingsovou usmívá a že se rukou dotýká její paže mnohem déle, než je nezbytně nutné. Probíhala tu jedna z těch dospěláckých odporností, kterým nerozumím... anebo rozumím, ale rozumět nechci.

5

Pak to na příjezdové cestě znovu zakřupalo – kola automobilu a kroky –, ale ani tentokrát se na prahu neobjevily Kitty s Rybkou. Stála tam velmi stará a rozložitá dáma, vlasy vyčesané do drdolu, kolem krku urousaný kožešinový límec a několik šál. Její oblečení ani trochu neladilo.

„MARGARET! DAISY!“ vřískla a zamávala oběma rukama a všemi svými šálami. „TAK JSEM TADY!“

Lady Hastingsová se otočila a pohlédla na ni se sevřenými rty. „Dobrý den, teto Saskie,“ řekla. „Ale kdepak, není třeba čekat, až vás pozveme dál. Denisi, to je Saskie Wellsová, Georgova teta.“

Teta Saskie se vřítla do haly, cestou odhodila pestrobarevné rukavice, z kožichu se jí zaprášilo a přitiskla si Daisy na prsa. Zdálo se, že mě si nevšimla.

„DAISY!“ zvolala znovu. „Kde máš bratra? A kde je

tvůj drahý otec? Já vím, máš dnes narozeniny! Dvanáct let! Takový krásný věk. Něco pro tebe mám – někde... ledaže – můj ty smutku, musela jsem to zapomenout v obchodě. Byla to šála – alespoň myslím... Ne, počkej – tady je to!“ A pracně vysoukala ruku z kapsy propínacího svetru. Svírala v ní malý čtvereček pomuchlané látky.

„Není nádherná?“ vykřikla teta Saskie. „Je hedvábná. Alespoň si to myslím. Ale možná to tak vůbec není.“

„Díky, teto Saskie,“ řekla Daisy. „Narozeniny mám zítra. Bude mi čtrnáct.“

„Ale samozřejmě že bude!“ vyhrkla teta Saskie a zamrkala. „Samozřejmě že zítra. Řekla jsem něco jiného? A – svatá prostoto, kdo je tohle? Daisy – Daisy, drahoušku...“ přitáhla si Daisy k sobě a zahučela jí do ucha jako lodní siréna, „myslím, že máte v hale *ORIENTÁLKU*.“

Prohodila to, jako kdybych byla had nebo obrovský medvěd.

„Já vím, teto Saskie,“ odvětila Daisy „To je moje *kamarádka*, Hazel. Říkala jsem ti o ní. Je můj *host*.“

„Nepovídej!“ vydechla teta. „To jsou mi novinky! Za mých mladých let by tohle nikdo nepovolil.“

„To jistě ne,“ řekla Daisy zdvořile. Teta Saskie se obrátila k lady Hastingsové a Daisy se ke mně naklonila a pošeptala mi: „Za jejích mladých let se střílelo

služebnictvo a chleba se dělal z lepidla na tapety. Minulost je strašlivá, starým lidem to jen nedochází.“

To mě trochu utěšilo – ale jen trochu.

Pak se z hudebny vynořila slečna Alstonová, která se doposud připravovala na výuku. Na sobotu jsme měly slíbené volno, na počest Daisyiných narozenin, ale do té doby jsme se musely činit. Jednou z mála podobností mezi Fallingfordem a Deepdeanem je přesvědčení všech dospěláků, že poskytnout dětem jakýkoli volný čas je nebezpečné. Nejspíš mají strach, že bychom něco hrozného provedly.

Když slečna Alstonová uviděla v hale pana Curtise a jeho kufr, na okamžik zůstala zírat, jako by do ní uhořelo. Ve tváři se jí mihnul nesmírně podivný výraz – jakési zuřivé odhodlání, jako by si stanovila úkol a nemohla se dočkat, až se do něj pustí. Pak se však opět zatvářila nečitelně. Sevěřela v prstech svou napěchovanou hnědou kabelku, prudce se otočila a odkráčela zpět do hudebny. Pan Curtis musel ten pohyb koutkem oka zaregistrovat – zmateně se ohlédl jejím směrem.

Podivné, pomyslela jsem si. Z výrazu slečny Alstonové jsem usoudila, že pana Curtise nejspíš zná – zdálo se však, že on ji vůbec nepoznal. Jistě, viděl z ní jen temeno hlavy a ramena, ale i to by mělo stačit. A vůbec, odkud by spořádaná, seriózní žena, jako je slečna

Alstonová, mohla znát elegantního šviháka, jako je pan Curtis? Slečna Alstonová mi začala připadat ještě podivnější a zajímavější než doposud – a pan Curtis jakbysmet. Koutkem oka jsem pohlédla na Daisy a bylo vidět, že si toho všimla taky. Upírala na pana Curtise naprosto nečitelný pohled tak, jak to dovede jenom ona. Jako bych téměř slyšela, jak si v duchu říká: „*Podezřelé.*“

Ze zahrady přišel lord Hastings a z přšpláště si ometal listí a chlad. Užasle se rozhlédl kolem sebe. „Můj ty smutku,“ poznamenal. „Dobrý den! Hosté! Tetička Saskie, jak milé. A... kdopak jste asi vy?“ Pohlédl na pana Curtise zpod přerostlého bílého obočí a podal mu svou růžovou buclatou ruku.

„Denis Curtis,“ představil se pan Curtis. „Přítel vaší manželky. To ona mě pozvala. Potkali jsme před pár měsíci na jednom večírku v Londýně.“

Při slově *přítel* zazněl v jeho hlase posměšný podtón. Slyšeli jsme to všichni. Srdce mi pokleslo. Lord Hastings si odkásláním pročistil hrdlo, a aniž by pohlédl na lady Hastingsovou, suše odvětil: „Báječné. Není to báječné? Snad se vám u nás bude líbit, hm?“

„Tím jsem si jist,“ řekl pan Curtis a v jeho hlase cinkal smích. „Takový krásný starý dům. Jedinečný. Nemožu se dočkat, až si ho prohlédnu.“ Při těch slovech se zářivě usmál na lady Hastingsovou.

„Zajisté,“ řekl lord Hastings. „Zajisté. Margaret, vadi-
lo by – chci říct – myslím, že se půjdu na chvíli posa-
dit do knihovny. Saskie, přidáš se?“

Z lorda Hastingse přímo sálalo zoufalství, když te-
tu odváděl do knihovny a volal: „Chapmane! Haló,
Chapmane!“

Nadutý nezdvořák pan Curtis se mi ani trochu ne-
zamlouval a Daisy, která se vedle mě třásla vzteky, mé
pocity očividně sdílela. Jak mu hlas v jednom kuse zvo-
nil smíchem, jako by zrovna vyprávěl nějaký soukromý
vtip, a jak Daisyině matce neustále růžověly tváře...
Tady-něco-nehraje.

Vstupní dveře se opět s vrznutím otevřely a všichni
v hale se k nim ohlédli.

„Dobrý den,“ pozdravila Kitty. „My klepaly, ale ni-
kdo neotvíral. Rybka neunesla svůj kufr, tak jsme ho
nechaly stát venku. Páni, jdeme pozdě?“

6

Měla jsem za to, že společnost už je kompletní – ale pak, jakmile jsme doobědvali (studené kuře s novými bramborami a jako dezert úžasně upatlaný rebarborový koláč), dorazil poslední host. Planoucí hrdou nádherou se přihnul jako blesk, motor svého stříbrného auta (zepředu vypadalo jako vesmírná raketa) nechal běžet a už se hnul ke dveřím, jásavě pokřikoval a mával rukama. Byl to bratr lady Hastingsové, strýček Felix, a byl přesně tak mladý a oslnivý jako jeho sestra.

Na Deepdeanu o něm kolovala celá řada zvěstí – že je to tajný agent, že zachránil Británii, a to dvakrát a sám, bez cizí pomoci, a obdržel za to děkovný dopis od krále –, takže vidět ho teď před sebou bylo jako dívat se na postavu z knihy. Navíc až znepokojivě připomínal některého z pohlednějších hrdinů špionážních románů. Blond vlasy měl uhlazené dozadu, oblek dokonale

nažehlený, z kapsičky saka mu vykukoval oslnivě bílý hedvábný kapesníček a na levém oku měl posazený nablýskaný skleněný monokl.

Auto nechal na starost O'Brianovi, ať ho zaparkuje ve starých stájích, a vyřítil se po schůdcích, kde jsme stály my s Daisy, Kitty a Rybkou (Kitty zírala tak, jak se chtělo zírat i mně, a Rybce vyklouzlo vzrušené „Óó!“), sehnul se a políbil Daisy ruku. „Dobré odpoledne, Daisy,“ řekl a mrknul na ni.

„Dobré odpoledne, strýčku Felixi,“ odpověděla Daisy, vysekla pukrle a mrknutí mu oplátila.

Zdálo se, že strýček Felix vždy dovede udělat tu správnou věc ve správnou chvíli. Políbil ruku i mně, Kitty a Rybce, přičemž Kitty trochu zavrávora (já mám také). Pak se hnal domem a se všemi se zdravil. Toustáka a Millie poplácával po zadku, Bertieho kamarádsky udeřil do ramene, Stevenovi potřásl rukou, lady Hastingsovou políbil na tvář, lorda Hastingsse poplácával po zádech a tetě Saskii se poklonil. Pan Curtis se dočkal pouze škrobeného a odtazitého podání ruky – a velmi hodnotícího pohledu. Vidět je takhle spolu mi znovu připomnělo, že pan Curtis je celý špatně. Oba byli pohlední, ale pan Curtis byl pod povrchem neomalený, hrubý a ošklivý, zatímco strýček Felix vyzařoval cosi, co vás nutilo na něj bez ustání zírat.

Pan Curtis se odloukal pryč a zamumlal něco v tom smyslu, že se jde podívat na obrazy ve druhém patře. Daisy se vytáhla na špičky a začala strýci Felixovi cosi popuzeně špitat do ucha. Bylo mi jasné, že mu vypráví, jak to bylo, když pan Curtis přijel. Strýček Felix povytáhl obočí – dokonce i obočí měl elegantní – a něco tiše odpověděl.

„Ať prý si nedělám starosti,“ pošeptala mi Daisy, když se vrátila zpět ke mně s tou vráskou mezi obočím, co se jí tam vždy objeví, když je něčím znepokojená. „Prý o nic nejde. Strýček Felix se jen zřídka kdy mylí, ale stejně... však ty víš.“

Přikývla jsem. *Nevypadalo to, že o nic nejde.*

„Alespoň že je teď tady,“ pokračovala Daisy a ohlížela se při tom na svého strýce, jak stoupá po schodech do své ložnice. „Ten už se tu o pořádek postará... Alespoň dou... páni, mně se to celé nezdá! Proč mi nevěří? To se mu vůbec nepodobá!“ Založila si ruce na prsou a nakrčila nos víc než kdy předtím. Nevěděla jsem, co na to říct.

Divné bylo, že jediná osoba, před kterou strýčka Felixe zdvořilé způsoby opustily, byla slečna Alstonová. Potkali se ve vstupní hale, když nás slečna Alstonová vedla na odpolední výuku: jakmile ho spatřila, okamžitě celá

ztuhla a zrozpačitěla a její rozpaky jako by nakazily i strýce Felixe. Rukou si potřásl jako dva roboti. On na ni mžoural skrz svůj monokl a ona vystrkovala bradu.

„Daisyin strýc, předpokládám,“ řekla slečna Alstonová chladně. „Báječně. A teď mne omluvte – pojďme, děvčata...“

Odkráčela do hudebny a my musely za ní. Ohlédla jsem se po strýci Felixovi, který tam stál a s pozdviženým obočím zíral do prázdna. Vypadal celkem pobaveně, ačkoli vtip mi unikal. Vážně jeho šarm na slečnu Alstonovou neúčinkuje? Zdála se teď ještě divnější než předtím. A proč k ní nebyl tak zdvořilý jako k nám ostatním? Něco mi říkalo, že si nejsou sympatičtí – jenže proč? Další záhada tohoto čím dál záhadnějšího víkendu.

7

Toho večera jsme se s Daisy, Kitty a Rybkou oblékaly v dětském pokoji v horním patře ke slavnostní hostině. Tady Daisy spává – a my všechny tu byly během návštěvy ubytované. Bylo to hrozně zvláštní, navlékat se do těch nejlepších šatů v tak zchátralé místnosti: vzorovaná tapeta se po proužcích odlupuje, hadrové koberečky se třepí a pelest postele je celá otlučená, jako by do ní bušili kladivem. Svíčky hořící ve svícnech nám osvětlovaly tváře a paže a naše šaty se v tom světle zdály povadlé a vybledlé. Daisyiny byly ze světle růžového hedvábí a já cítila, že jí je všechny tak trochu závidíme, hlavně já – ačkoli ve světle růžové vypadám nezdravě bledá, jako gobliní dítě.

„Máš dost divnou tetu, ale líbí se mi tvůj strýc,“ řekla Kitty a rozčesávala si své tuhé hnědé vlasy. „Je strašně pěkný.“

Zachytila jsem Daisyin pohled a usmály jsme se na sebe. Podle Kitty je strašně pěkný úplně každý.

„Vážně je to špión?“ zeptala se Rybka. „Všichni to o něm říkají, ale –“

Daisy nasadila velice záhadný výraz. „To ti nemůžu říct! Kdyby fakt byl, znamenalo by to vyzrazení státního tajemství. Mohli by mě *zastřelit*.“

„Ach!“ Rybka si zakryla ústa dlaní. „To ne, nechci, aby tě zastřelili. Omlouvám se.“

„Klid,“ řekla Daisy světácky. „Budu předstírat, že k tomu nedošlo.“

Všimla jsem si, jak Kitty obrátila oči v sloup. „Přemýšlím, který se mi líbí víc,“ řekla, „tvůj strýc, anebo přítel tvé matky. Oba jsou nádherní.“

„Pan Curtis rozhodně *není* nádherný,“ odsekla Daisy.

„To tedy není,“ souhlasila Rybka, zápolící se stuhou, kterou si snažila uvázat kolem pasu. „Je zlý. Když se na něj podívám, musím se... otrást, jako bych se dívala na ošklivého pavouka. A tuhle do mě vrazil a zařval, ať *koukám na cestu*.“

To mě šokovalo. Rybka je tak drobounká a roztomilá a má tak ustaraná hnědá kukadla, že je hrozné pomyslet, že k ní může být někdo hrubý.

„Ach jo, Rybkis, pojď sem, já ti to zavážu.“ Kitty si

přitáhla Rybku blíž ke svíčke a pokusila se vylepšit její zplihlou mašli. „Určitě jsi to špatně pochopila.“

„Určitě ne,“ zamumlala Daisy, když jsme rachotily ve svátečních střevících dolů po schodišti. „Šla jsem tuhle dolů po schodech pro služebnictvo a narazila na pana Curtise v prvním patře. Myslel si, že je tam sám. Nosem byl nalepený na té modrobílé váze, co stojí na kredenci před ložnicí tety Saskie. Bylo úplně vidět, jak odhaduje jeho cenu, a pak – nevěděl, že mu stojím za zády – si řekl něco pro sebe. Znělo to jako ‚Ming‘. Vůbec se mi to nelíbí, Hazel. Nikdy předtím jsem o něm neslyšela a najednou se s ním mamka kamarádíčkuje a nechá ho tu bez taťkova vědomí slídit. Jak si můžeme být jisté, že nemá něco za lubem?“

„Nemůžeš si ještě jednou promluvit se strýčkem Felixem?“ navrhla jsem. „Jestli by – ehm – nám nemohl pomoci?“

„Jestli se bude dál chovat jako předtím, tak těžko!“ řekla Daisy. „Nevím, co to do něj vjelo. Většinou mi naslouchá velmi pozorně – jako by ani nebyl normální dospělák.“

Strýček Felix mě zajímal čím dál víc.

„Budeme prostě muset tento víkend pana Curtise sledovat,“ pokračovala Daisy. „*Možná* že o nic nejde, jak říkal strýček Felix. Ale jestli se mylí – tak to nechci

zjistit, až bude příliš pozdě. Když z něj nespustíme oči, nemůže pan Curtis nic provést. Souhlas?”

„Souhlas,“ přikývla jsem. „Povíme o tom Kitty a Rybce?“

„Ne!“ zamítla Daisy. „Jenom by všechno pokazily. *Pouze* detektivní klub.“

„Pouze detektivní klub,“ zopakovala jsem. Uvnitř mě zaplavil pocit štěstí.

Má pan Curtis skutečně něco za lubem? Dumala jsem cestou do jídelny. Těžko říct. Ale Daisy a já se opět pouštíme na přísně tajnou misi detektivního klubu – my na to přijdeme.

8

Svíčky plápolaly i na jídelním stole. Měkce osvětlovaly bílé pánské náprsenky a také ty hromady skvělého jídla nakupeného ve stříbrných mísách. Obsluhoval nás Chapman, jemuž se hnědě kropenaté ruce maličko třásly, takže brambory a zelenina na mém talíři byly pocákané omáčkou, ale mně to bylo jedno – zato lady Hastingsová dost našťavaně vyjekla, když trocha omáčky dopadla na její nádhernou jasně zelenou róbu.

Strýček Felix byl ve výborné náladě. Vyprávěl bujaré vtípky Bertiemu a Stephenovi – a Stephen, který byl zprvu tak nervózní, že sotva udržel vidličku, se uvolnil, napřímil, a dokonce rozesmál. Potěšeně jsem je pozorovala, když strýček Felix najednou pohlédl *na mě*, oči pronikavé a modré, úplně jako Daisy, když o někom doopravdy přemýšlí.

Zarděla jsem se, sklopila oči k ubrousku na mém

klíně, a když jsem zase vzhlédla, strýček Felix se pitvořil na Daisy, jako by mě předtím vůbec nepozoroval. Daisy se tvářila velmi upjatě, dokud se její matka neotočila k panu Curtisovi, a pak to strýci Felixovi oplatila naprosto parádním opičím obličejem. Došlo mi, že strýček Felix a Daisy jsou uhněteni ze stejného těsta. Oba žijí tajným životem.

Teta Saskie, to byla jiná kapitola. Vrtěla se na židli a šály se jí vzdouvaly, kdykoli polkla víno – a když si myslela, že se nikdo nedívá, strkala si do malé korálkové kabelky stříbrné lžičky a solničky. Nikdy jsem nikoho neviděla tak okatě krást a uvažovala jsem, jestli o tom mám někomu povědět. Pak jsem si všimla lorda Hastingse, jak se na tetu Saskii dívá a vzdychá, a došlo mi, že o tom všichni moc dobře vědí i beze mě. Zdálo se, že rodina je rodina, ať už vyvádí cokoli.

Ve skutečnosti jsem ale samozřejmě ze všech nejvíc pozorovala pana Curtise. A nebylo těžké zachytit, že na tom, co říká, je něco divného. Neustále klábosil o věcech ve Fallingfordu – ale to, co o nich povídal, jaksi neodpovídalo tomu, co Daisy zaslechla předtím na schodišti. „Ta váza v prvním patře je padělek,“ řekl lordu Hastingsovi. „Margaret mi říkala, že podle vás by mohla pocházet z Číny za dynastie Ming, ale ujišťuji vás, že k tomu má daleko. Jedná se o lacinou repliku. A nábytek – v jak otřesném je stavu! Vůbec se o něj nestaráte. Potřebuje

údržbu – svou původní hodnotu už však nikdy nenabude. Otřesné, vážně otřesné.“

„A předpokládám, že se hlásíte jako dobrovolník,“ poznamenal lord Hastings, který se zjevně urputně snažil zachovat si tvář veselého hostitele.

„Na starožitnosti jsem tak trochu odborník,“ řekl pan Curtis. „Kdybyste měl zájem, možná bych –“

„Nepřipadá v úvahu. Ty věci patří rodině a v rodině také zůstanou.“

Položil dlaně na stůl a bylo vidět, že pokud jde o něj, záležitost je tím uzavřená. Lady Hastingsová se ale obrátila k panu Curtisovi a ze rtů jsem jí přečetla slovo „*Později*.“ Pochopila jsem, že má stále v plánu mu věci prodat – co když ale pan Curtis lže o jejich pravé hodnotě? Daisy ho slyšela říkat ‚Ming‘ – a hle, on tu najednou tvrdí, že to Ming není. Lže? Nejspíš!

Pohlédla jsem na Daisy; na nose se jí už zase objevila ta vráska. Vážně jsme natrefily na podvodné spiknutí proti lordu a lady Hastingsovým?

Pana Curtise pozoroval ještě někdo další. Všimla jsem si, že slečna Alstonová k němu neustále sklouzává pohledem. Ve tváři měla svůj obvyklý klidný a korektní výraz, jako by o nic nešlo, ale dívala se na něj až příliš často na to, aby se to dalo považovat za náhodu či obyčejnou zvědavost. O co jí jde?

Pan Curtis stále hovořil o věcech, které ve Fallingfordu našel, a nesmírně hrubě se vyjadřoval o jejich hodnotě. Dokonce i šperky lady Hastingsové měly podle něj staromódní tvary, a proto pramalou cenu. Byla jsem z toho hrozně nesvá. Jedna z nejdůležitějších věcí, které jsem se v Anglii naučila, je to, že čím více máte peněz, tím méně na to upozorňujete – stane se z toho podivné tajemství: tajemství, které se snažíte pohrbit pod vrstvy prachu a obnošených šatů. (Dokonce i mému otci, který miluje vše anglické, se tohle zdá divné.) Pan Curtis o tom ale očividně neměl ani ponětí. „Za nový byste dostal nejméně padesát quinejí!“ prohlašoval zrovna vítězoslavně. „Podobný mám doma. Ale v tomto stavu, bohužel... snad pouhých pět, šest liber.“

Bertie se zaškaredil na Daisy a Stephen se tvářil přímo zděšeně. Já se cítila podobně.

„I tak je to ale samozřejmě krásný starý dům,“ pokračoval pan Curtis, „a s rozkošnou hostitelkou. Lorde Hastingsi, vaše manželka je zkrátka klenot, pro takovou tvář by kdekdo vyslal na moře tisícovku lodí.“ Zuby se mu v záři svící zaleskly, když lady Hastingsové věnoval další ze svých odporných samolibých úšklebků.

„Ach ano,“ řekl strýc Felix, zatímco lord Hastings se celý nesvůj vrtěl na židli a křečovitě svíral příbor, „ten

příběh znám. Zvláštní, nevzpomínám si, že by měl právě šťastný konec.“

Skrz čočku svého monoklu vrhl na pana Curtise ledový pohled a pan Curtis na kratičký moment zaváhal. Pak se ale znovu vyprsil, do tváře se mu vrátila samolibost a rozpovídal se nanovo. Všimla jsem si, že si při tom sáhl do saka a vytáhl kulaté kapesní hodinky. Byl to masivní zlatý předmět, zdobený drobnými lístečky. Pan Curtis, zatímco mluvil, si s nimi nedbale pohrával. Všichni jsme na ně zírali s otevřenými ústy a Stephen si vedle mě cosi zabručel pod fousy. Když jsem na něj pohlédla, ve tváři měl stejné znechucení, jaké jsem v duchu pociťovala já sama.

„To je mi nádhera!“ Teta Saskie upírala pohled na hodinky a v očích se jí zalesklo. Vypadalo to, že si snad olízne rty.

„Aha – myslíte tohle?“ zeptal se pan Curtis čtverácky. „To je taková vzpomínka. Velmi rád se obklopuji krásnými věcmi.“

„Zmínil jste se, ano,“ poznamenal strýc Felix tím nejhedvábnějším hlasem.

Ti dva na sebe zírali přes stůl a v místnosti najednou zavládla velmi napjatá atmosféra.

„Můj ty bože!“ zvolala lady Hastingsová. „Co jen to do vás všech vjelo? Měli bychom oslavovat. Pojďme si

připít. Připíjím na tuto společnost! Ať je tento víkend naprosto perfektní!“

Všichni pozvedli číše (my čtyři jsme dostaly jen Robinsonovu limonádu a musely předstírat, že je to víno), ale když jsem se rozhlédla, uvědomila jsem si, že se všichni dívají nikoliv na lady Hastingsovou, nýbrž na pana Curtise. Lord Hastings byl brunátný, strýc Felix zbledl a chladně na pana Curtise zahlížel skrz svůj monokl, slečna Alstonová ho pozorovala nepozorovaně, Bertie se dmul rozhořčením, Stephen byl stále znechuceně bledý a lady Hastingsová měla pohled zastřený jakousi přeslazenou náklonností, na kterou jsem se zkrátka nemohla dívat. Pouze teta Saskie se dívala jinam: na hodinky pana Curtise, které si položil vedle talíře. Při pohledu na to všechno jsem usoudila, že nás žádný perfektní víkend rozhodně nečeká. Právě naopak – zdálo se, že to bude dost hrozné. Anebo, četla jsem myšlenky Daisy sedící po mém boku, možná nadmíru zajímavé.